

2024 nr 1

Gammelluffarna firar 58-års jubileum !!!!????

Personliga berättelser inför Gamla Skogsluffares jubileum

Under våren har vi i Gamla Skogsluffares styrelse och i redaktionen för Gammelluffaren laddat upp för att fira att det är sextio år sedan klubben bildades. Många av oss i klubben har hörsammat uppropet om att skriva personliga betraktelser med koppling till 1964 och hur man kommit till klubben. Stort tack till alla som bidragit!

Men – det har senare visat sig att det nog var 1966 som klubben bildades! 2016 firades 50 år i anslutning till 70-iaden, refererat i Gammelluffaren. Vi publicerar dessa bidrag som ett 58-årsjubileum i stället!

Styrelsens traditionella juluppträdande.

Vad har hänt sedan 50-årsjubileet?

Åren har runnit iväg, och vi Gammelluffare har blivit allt äldre.

Janne drog sig tillbaka som ordförande och Tommy tog över för två år sedan. Han inledde med att kalla till en brainstorming i Brotorp för att diskutera framtiden och inte minst hur vi ska rekrytera nya medlemmar. Det senare har varit mindre framgångsrikt, se mer om det i Tommys funderingar på annan plats i denna skrift.

Deltagandet i Luffarligan har sjunkit med åren, och då särskilt i anslutning till pandemin. Flera kom inte tillbaka och det är väl naturligt med tanke på krämpor som dyker upp med åren. Och några av våra samanhållande medlemmar har gått bort – Reine som gjorde stora insatser i arrangemang, Sven med sin resultatstatistik och generositet, och Omar som höll koll på alla och skrev och sammanställde fyra utgåvor av den läsvärda Gammelluffaren varje år för att nämna några

Leif Magnusson

Innehåll

- En massa härliga berättelser om hur livet i Skogsluffarna och Gammelluffarna började. Ja en del om hur det egentligen kom sig att man började orientera.
- Klipp från gamla utgåvor av Gammelluffaren.
- Jullunchen med bilder och tipsrunda
- Verksamhetsberättelse för 2023
- En fundering på framtiden från ordförande.

Redaktionen: Leif Magnusson, Tommy Ljunsenius o Per Liljeqvist

De första 50 åren med Gamla Skogsluffare.

Gamla Skogsluffare bildades den 13 april 1966. Initiativtagare var eldsjälens Tore Gustafsson, då sedan 20 år styrelsemedlem i Skogsluffarnas OK. Syftet var dels att samla klubbkamrater som slutat sin aktiva karriär och dels vara en stödförening till moderklubben både ekonomiskt och med arbete.

Första insatsen kom redan till julen 1966 med 500:- kr. för inköp av julgranar, som Pale Lindström förvaltade väl. Han fördubblade beloppet till moderklubbens kassa.

Vad har då hänt under 50 år sedan starten?

De första 30 åren präglades av månatliga träffar vid Brotorp med kamratlig samvaro och lämpliga tävlingar och jippon. Men också ett stort stöd till moderklubben både ekonomiskt och med arbete framför allt i Brotorp. Då både Sven Paddock och Åke Zetterkvist var medlemmar var det alltid mycket musik på fester och arrangemang. En bra sammanfattning finns i en gammal inbjudan till en jullunch.

”Gamla Skogsluffarna har roligt på sina möten.

Man äter och dricker gott, dansar, sjunger, berättar minnen, ljuger, skryter och stundom krattar man löv” Och det tycker jag stämmer mycket bra än idag efter 50 år.

Några årtal att minnas:

1971 – 5.årsjubileum på Gondolen med sång och dans.

1973 - Dag SM i Stockholm med Skogsluffarna som arrangör. Gamla Skogsluffare bidrager med bl.a hela prissamlingen.

1974 – Brotorp brinner.

1978 – Stor insats vid återuppbyggnaden, både fysiskt och ekonomiskt.

1982 – Första 70 – iaden vid Brotorp.

De senaste 20 åren har fortgått på ungefär samma sätt. VI har byggt bastu och TC vid tiomila, byggt nytt tak på omklädningsrummet och bastun, spänger till stigen målat och tagit bort sly.

70 –iaden och jullunchen firas traditionsenligt varje år och våra Höstträffar har på senare år blivit kulturträffar med museibesök i Stockholms närhet.

När man ser tillbaka genom protokoll, inbjudningar och andra handlingar inser man att väldigt många kamrater genom åren har gjort ett fantastiskt arbete för att ” hålla igång” Gamla Skogsluffare.

Men jag vill framhålla några som jag tror har betytt mest. Tore Gustafsson ,startmannen, Bertil Törnqvist, entreprenören och fixaren, Sven Gärderud, eldsjälens och statistikern och Omar Magnergård, den omtänksamme journalisten.

Janne Hägerskog

Minnen och hur jag kom med i klubben

Själv är jag inte ens medlem i moderföreningen vid starten. Sista helgen i april skedde en första kontakt med denna i och med mitt deltagande i

Jubileumstävlingen ”30 år” norr om Åkersberga (som jag skrivit om i denna publikation för fem år sedan).

Men det hände mycket i mitt liv det året, 1964. Flytt från föräldrahemmet i rumpdalarna till studier i Göteborg. Dryga tre år där, med mycket orientering och skidåkning i IK Stern.

Höjdpunkter var deltagande på SM budkavlen 1965, tre Vasalopp och DM vinst i skidorienteringsbudkavlen 1967.

Examen från Handelshögskolan och giftermål hösten 1967 följdes av flytt till Stockholm för första ”riktiga” jobb.

I månadsskiftet november/december ett första besök på Brotorp och början på medlemskap i Skogsluffarnas OK. Som första allvarigare uppgift minns jag första sträckan på S:t Erikskavlen i januari 1968. Med minimalt med snö och en trasig skida halvvägs blev inte detta någon höjdarupplevelse.

Men det bättrade sig så småningom. Mitt inträde i Gamla Skogsluffare har jag inte något direkt minne av men det torde ha skett i samband med någon 70-iad eller jullunch under 90-talet.

Göran Hyttfors

1964 – vad hände då?

Jag måste nästan ställa motfrågan – Var ska jag börja och vad ska jag ta med? För detta 1964 blev väldigt händelserikt för min del.

Åren innan hade förvisso också varit mycket händelserika. Jag hade börjat att arbeta på GIH med forskning stället för en satsning mot ortopediskkirurgi. Men med jobbet på GIH blev det också en utökad satsning på orientering i stället för KI-studier. Åren innan hade jag fått bl.a en silvermedalj i Dag-SM, så för 1964 var förväntningarna stora – och de kunde jag faktiskt införliva.

På våren vann jag ett par tävlingar på hemmaplan så formen var god. Jag sprang en ”Mara” på 2 50, vilket var en god indikator.

Blev uttagen till EM i Schweiz men gjorde ett misstag i den hårda terrängen. Besviken 9:a och inte uttagen till kavelaget. När jag kom hem skulle jag visa att jag kunde bättre för strax efter hemkomsten från EM gick SM-tävlingarna. Och där gick den bättre. Natt-SM i Jönköpingstakten blev en fullträff

– vann med nästan 5 min trots en 2 min bom på sista kontrollen. Två dagar senare blev det en bronsplakett på Dag- SM. Trots två medaljer på SM fick jag ändå inte den då hedersvärda titeln ”Årets orienterare” – det sög lite. På Budkavle-SM senare på hösten var jag med i spurtan om vinsten men jag gjorde en dålig insats i slutet och Luffarna blev utan medalj.

Satsning för 1965 var uppenbar men tyvärr blev det inte så. En kväll på jobbet ringde telefonen - en norsktalande person ville tala med någon som ville följa med på en expedition till Påskön i Stilla havet. Svaret var enkelt – jag hoppade på resan med båt till okända äventyr. Jag kunde ju träna i värmen men så blev det inte. Ett fall i vattnet blev ödestiget. Halva hälsenan gick av mot vassa stenar. Den syddes förvisso ihop utan bedövning (sånt fanns inte med på rean) och det blev ingen träning. 1965 blev sista året med bra tävning . Man undrar hur det kunnat bli utan hälseneskadan – bättre än 64?

Björn Ekblom

Till Gammelluffaren från Kerstin Magnusson

För 60 år sedan började jag sista året på gymnasiet i Eskilstuna. Där hade vi en energisk och positiv lärarinna i gymnastik, och det var hennes förtjänst att jag höll på med basketboll under gymnasietiden. Men jag tror inte att vi fick lära oss någonting om karta och kompass. Som student i Uppsala joggade jag gärna. Och en sommar läste jag Omars entusiastiska artiklar i SvD om 5-dagarsorienteringen, och bestämde mig för att själv pröva på orientering. Jag fick lite hjälp att komma igång men gick aldrig någon nybörjarkurs. Men jag gillade verkligen sporten, och snart kom jag med i akademiska tävlingar. Och vid Skogiskavlen 1969 träffade jag Leif, på ett cocktailparty och på stora festen på kvällen. Sedan blev jag snart Skogsluffare! Och när Leif med tiden blev Gammelskogsluffare, fick jag också chansen!

Vi flyttade till Bagarmossen -88

Barnen var ju små då. I mitten på -90-talet började Linnéa i Skogsluffarna, ivrigt påhejade av Per Liljeqvist vars son Martin var med.

Jag gick ner på våarna till Brotorp och plockade nässlor när de började komma i slutet av april-början av maj. En tradition jag har med mig hemifrån, att ta vara på de första späda nässlorna, göra soppa och äta med ett ägg och fira att våren kommit.

Mitt intresse för Skogsluffarna var i början svalt. man hade en fungerande liten ungdomsverksamhet

då Krippa, (Christer Moreau) tog hand om ungdomarna, det förväntades inte av oss föräldrar att vi skulle engagera oss och åka med på läger mm.

Men caféverksamheten skulle ju skötas och det var vägen in i klubben för mig. 2004 fick jag en utmärkelse av Olle Öberg som hette ”Årets cafévärd”, det innebar att jag väl ställt upp ett halvt dussin gånger då det fattades folk.

När jag gick i pension 2011 började det bli mer aktuellt att komma med i Gammelluffarna som jag träffat då man ju mer aktivt var en stödförening till moderklubben, Varje år bidrog man till att vårda Brotorp och tomten. Den senaste större insatsen var väl att måla omklädningsbyggnaden efter tillbyggnad och lägga spången på stigen ut mot cykelvägen mot Älta. Den har ju numera ersatts av en bred träbro, i samband med att man gjorde vägen upp mot utegymmet mer anpassad för funktionshindrade.

Numera är det få som orkar så mycket fysiskt arbete, men några brukar delta i höstens fixardag på Brotorp, där man röjer sly bl a. Senast byttes staketet ut.

Många medlemmar i Gammelluffarna har kunnat hjälpa till i caféet under vardagarna på sportlovet, då vi varit tre personer, en sitter i kassan, en gräddar våfflor, och själv har jag skött kaffebruggning och gått ut med våfflor. Då är det ju inte alls samma anstormning som på helgerna, ibland blir det nästan för lugnt och det finns goda möjligheter till småprat och ta rast o sätta sig med en våffla o kaffe i solen.

Jag har en tanke att vi kanske kunde bidra med ytterligare inkomster till klubben genom att ha öppet några fredagar på hösten, kanske de veckor vi har veckans bana. Då kunde vi göra reklam för möjligheten att springa/gå en bana, basta i Brotorp o avsluta med fika i stugan (vi skulle då kunna öppna stugan för inomhusservering). Nu har vi ju också en fungerande värmekassett i öppna spisen, som gör att ett värmande brasa skulle öka trivseln. Till slut:

Med glädje minns jag flera utflykter med Gammelluffarna till platser jag annars inte kommit till,

som Filmstaden, studiebesöket på Stadion, och senast Vrakmuséet på Djurgården. Alltid med avslutning med måltid och småprat, nog så viktigt.

Britt-Marie Skog

För sextio år sedan.

För 60 år sedan vann Luffarna ST Eriks kavlen i skidororientering. Jag kommer ihåg att Björne E kom tvåa på sin sträcka och att Nisse Eriksson och jag vann våra sträckor.

På Tiomila kom vi på 14 plats. På SM i budkavle kom vi på 8 plats. Det var Gunnar Blomberg, Ante och Björne E som sprang i laget.

Jag kom med i Luffarna 1958, tillsammans med Tony Millbrant. Vi var kompisar från 10 års ålder. Tony var mycket bra som junior men fick gulsot, som spökade med fysiken resten av livet. Han var ordförande i klubben i många år.

(Redaktörens kommentar: Ante var inte bara en stabil orienterare och kavlelöpare, utan också en mycket god löpare, obesegrad på KM i terräng under ca ett decennium, ända tills han en gång stukade foten och blev slagen!)

Anders Ante Strömberg

En historisk tävling - 1964

Det började redan 1962. På hösten skulle vi ha en stor distriktstävling. Det skulle bli oppanför RoslagsKulla med Sven Olof Ström som banläggare. Jag biträdande. Men när SO fick veta att Lasse Carlquist skulle vara tävlingsledare hoppade han av. Där stod jag och lyckades få Tony Millbrant, då ännu junior, som parhäst. Vi blev ett bra par. Tony lyckades hålla mig på jorden och inte minst ungdomsbanorna fick mycket beröm. Vi fick nytt förtroende då Skogsluffarna skulle ha en nationell tävling våren 1964. Tony fick gulsoten men jag kunde få Olle Sjöberg som parhäst denna gång. Det blev mer äventyrligt, Olle var mer som jag, en aning finlirande och mån om orienteringsmoment i alla lägen. Vid den här tiden pågick en intressant utveckling av egenritade kartor. Man siktade på skalan 1:25 000. Men karttecknen var ännu inte standardiserade och flera av de tidigaste var egentligen inte mycket mer än förstörade 50 000-delar. Vi i Skogsluffarna hade redan etablerat oss bland pionjärerna men för den här tävlingen valde vi att använda en ganska detaljerad karta mellan Domarudden och Garnsviken. Den hade tagits fram av Stockholm Studenter med Bengt Saltin som drivande. (Jag hade varit med på ett hörn och rekat lite). Kartan hade grön skog och finska stentecken men inga bruna punkter. Tävlingen blev på många sätt en succé. Det blev mer än 2000 deltagare vilket var unikt på den tiden. Och allt förflöt utan mankemang. Men vi tvingades konstatera att varken tävlande eller arrangörer egentligen särskilt väl hade anpassat sig till den nya kartskalen och detaljrikedomen. Kartskalen medgav ju betydligt flera orienteringsmoment per kilometer löpning. Det borde ju rimligen innebära att man inte behövde ha så långa banor som förr för att sälla ut den bästa orienteraren. Men det hade ingen tänkt närmare på. Så 19-åringar hade 9,5 km bana och herreliten 15 km. precis som året innan. Just banlängderna var det ingen som pratade om då. Men idag när vi springer på 1:10 000-kartor så har vi oftast kortare banor. Mer diskussion blev det om kontrollpunkters storlek och om hur långt en skärm skulle synas. Olle och jag (liksom kontrollanten Andersson från Lidingö) var överens om grundprincipen att man skulle se kontrollförmålet innan skärmen så långt

det var någonsin möjligt. Men på hur långt håll skulle man då se kontrollpunkten? Låt oss anta att utgångspunkten för en kompasskurs var klar och låg 10 mm (på kartan) från kontrollen. Det kunde gälla oavsett kartskala. Men på en 50 000-del skulle det vara 500 m, på en 25 000-del bara 250 m. Ett rimligt precisionskrav vore kanske att man avviker mindre än 6 grader från ideal kurs. Det innebär att kontrollpunkten skulle vara synlig inom 30 m håll om en 50 000-del används. Men endast 13 m om man har en 25 000-del. Det är skillnad, det, i praktiken! Det var ett flertal som grumsade högljutt, kanske särskilt löpare som kom norrifrån där varken kartor eller terräng är så detaljrika. Och som inte förväntade sig bli tvungna att ta ganska korta kompasskurser. Jag minns en knippa dalkarlar som tävlade för en Uppsala-klubb, de kallade vår tävling ”Skärmgömmeri” i Uppsala Nya Tidning. En bäck- eller dikesupprinnelse minns jag att man klagade på. Där behövdes egentligen inte kompassen alls, men skärmen hängde lågt, minns jag. Och så var det den där ”tvekluvna björken” som var första kontroll på elitbanan. En läcker kontroll, verkligen, men inte som de gamla vanliga. Björken var magnifik och stod i en glesning öppet synlig 25 m åt alla håll. Efter 200 m kompassgång. Olle och jag träffades efteråt och var rörande överens. Vi är före vår tid - det blir mera så här! Och då visste vi ändå inte att vi skulle komma att springa på 10 000-delar – eller ännu större - som vi gör idag.

Gustaf Richert

Bengt Pettersson 1964

1964 var ett händelserikt år. Det var mitt andra år i Skogsluffarna. På 10-Mila sprang jag sista sträckan i 2:a laget (48:e plats), tog examen vid tekniska gymnasiet någon vecka senare, flyttade direkt hem till Gotland och började jobba där. Återvändande även till Roma IF och fick på hösten springa SM i Småland där jag hängde på tåget som följde Björn när han vann natt-SM överlägset. Att gubbarna (kvinnor var inte tillåtna i luffarna på den tiden!!) bildade ”gamla skogsluffare” hade jag ingen aning om.

Bengt Pettersson

Hur kom jag med i Skogsluffarna och Gammelluffarna?

Min första korta karriär som orienterare var som YP och ÄP i Orsa IF. Utan större framgångar avslutades den 1959!

1964 gick jag andra året på KTH. Otränad och hade inte så mycket annat på programmet än studier, inga kontakter med idrott såvitt jag minns.

En liten nystart i orientering kom först senare, på slutet av Teknistiden. Min kurskamrat Ingemar Svenson var försöksperson hos Björn Ekblom i forskningen om blod doping och han utvecklades då från soffpotatis till vältränad. Jag antar att det var den kontakten som fick honom att börja orientera i Skogsluffarna. Ingemar och jag tränade för Vasaloppet 1966, och jag tror att det var det och mina tidigare meriter som pojkorienterare som fick Ingemar att fråga om jag ville springa Skogiskavle tillsammans med honom och en annan kurskamrat som också var försöksperson, tillika god medeldistansare från ungdomstiden. Det blev en tuff premiär, tävlingen gick vid Stensjödal i sydkanten av Tyrestaområdet, ett mycket långt steg från gamla backstreckskartor i norra Dalarna! Men det gav mersmak.

Efter KTH gjorde jag lumpen i Falun 1967 - 68. Där blev det återstart för mig som aktiv orienterare, i OK Kåre. Så när jag började jobba och bo i Solna efter muck sommaren 1968 blev det naturligt att börja orientera i Skogsluffarna, i samma klubb som Ingemar. Det blev premiär som Skogsluffare för mig när jag som reserv hoppade in i andralaget på Jukolakavlen 1968, på en nattsträcka. Det blev också en stor utmaning, en svartvit karta i mörker och med inemot 4 km till första kontrollen! Har aldrig gillat nattorientering sedan dess!

Orienteringssprint i Orsa

Att jag kom igång med orientering igen, och blev Skogsluffarna var alltså lite slumpens spel, med Björn Ekblom som en indirekt inspiratör. Men det var först mycket senare som jag kom med i Gammelluffarna, eller ens visste om föreningens existens. Kerstin och jag flyttade till Kallhäll 1971. När barnen växte upp och vår dotter Ylva, och senare Björn och Per började orientera var det naturligt att springa för Järfälla OK. Så småningom, något år efter sekelskiftet och när vi bodde i Vasastan, bestämde vi oss för att gå tillbaka till Skogsluffarna. Luffarligan på onsdagar blev det ibland, och så småningom hörde jag talas om Gammelluffarna och blev medlem kring 2008 (tror jag).

Leif Magnusson

Orsa IFs orienterare som väntar på bussen för att resa till en tävling.

Jag finns längst till vänster, klass YP tror jag. Välklädda med hatt och slips på en del av deltagarna!

En orienterare från fotbollens Degerfors.

Som född och uppvuxen i Degerfors så borde idrottskarriären handlat om fotboll men då behövdes också inte bara intresse utan främst talang. Talangen var lite si och så men det hindrade inte att jag i kvarterlagsserier i fotboll fick möta Ralf Edström och ha Ola Toivonens pappa i samma lag.

Orienteringsintresset fanns redan under folkskoletiden och närheten till skogar och natur bidrog. Orientering i skolan på den tiden handlade om ”punktorientering”. Du fick topografiska kartan i skala 1:50 000 i handen och följde sedan en snitslad bana tills du mötte kontrollanter någonstans som vill att du med nål ska peka ut på kartan var du är. Varje mm fel innebar 1 minuts tillägg på löptiden. Då lockade riktig orientering mera så då fick det bli medlemskap i Degerfors OK (DOK) 1963 med många trevliga OL-upplevelser i Värmlandsskogarna. DOK var också ganska tidiga (1964) med att ta fram en orienteringskarta i skala 1:25 000. Efter revidering användes den vid Natt-SM 1966 där målet låg vid min gamla skola 200 m från hemmet. Björn Ekblom var med och sprang och kom 2:a! Lysande!

Degerfors OK blev förresten segrare i junior-SM-budkavle 1966 med mig på reservbänken. 1969 gick livsresan till Stockholm och KTH för lantmäteristudier. Efter lite turer kring boende så hamnade jag till slut i studentkorridor på Lappkärrsberget ett trevligt ”studentgetto” i Liljansskogen. I den studentkorridoren bodde också Bertil ”Bomben” Lidén och Lennart ”Postis” Larsson. Båda duktiga orienterare som läste på Skogshögskolan och var medlemmar i Skogsluffarna. På Skogis fanns också Roland Offrell som också var med i Luffarna. Efter lite övertalningar så blev valet av klubb enkelt, Luffarna och Brotorp från 1970 och så har det förblivit med många trevliga och händelserika OL-år.

Hans Rosén

När jag var tretton testade jag orientering för första gången

Det var på en nybörjarkurs hos Hammarby jag började. Jag åkte redan skidor i klubben och spelade framför allt fotboll. Men orienteringen krockade med fotbollen, så det blev inget mer med det.

Året därpå däremot, våren 1969, gick jag och mina klasskompisar från Bagis en nybörjarkurs i Brotorp. Det var då allt började. Det var jag, Stig Gunnar Sundberg, Kjelle Jansson och Janne Emteryd. På tisdagar och torsdagar var det löpträning. Det var profilen Percy Holmberg som höll i den. Han körde hårt med oss. Mycket intervall- och backträning. Det tyckte vi var kul.

Efter det anmälde jag mig till lite vårtävlingar i Stockholmsområdet. Jag tyckte att det var ganska kul med orientering. Men det jag har starkast minne av är Tiomila i Åkers Styckebruk våren 1969. Pappa Lage och jag var ute på vårt sommarställe och följde tävlingen genom radion. Sven Plex satt i skogen och refererade och sa att Skogsluffarna låg i tätén. Det var mäktigt! Vi satt i soffan hela natten, slumrade och lyssnade, följde Tiomila genom radion. Det var skithäftigt!

Efter det blev pappa också väldigt intresserad av Skogsluffarna eftersom det var en sådan framgångsrik klubb. Själv så deltog han inte så mycket i själva löpandet, men han sprang faktiskt några direktbanor. Hans stora kall var i stället Lage-lagledare. Sedermera blev han också lagledare för både Jukkola och Tiomila. Det tyckte han var skitkul. Då levde han upp! Och på den vägen in i klubben är det. Efter det fortsatte jag mer och mer och det blev mer och mer Skogsluffarna.”

Med vänlig hälsning/alibaba/Uffe Malmberg

Vad gjorde jag 1964 ??

Ett kanonår för mig. Tre huvudpunkter, alla av stor betydelse.

Jag var på våren huvudbanläggare för en nationell tävling. Jobbade med Olle Sjöberg. Första tävlingen med mer än 2000 deltagare. Så mycket finns att säga om detta evenemang att det föranleder en särskild mäsä. Som kanske finns att läsa på annan plats i denna publikation.

I september gifte jag mig! Bröllopsresa i fjorton dagar!

I november vann jag (för en gångs skull) klubbens tvåmil. Som ordnades av några av Gamla Skogsluffares fäder, bl.a. Bertil Törnqvist. Och där Bosse Åhgren, avstängd p g av gulsoten, satt kontroll. Denna begivenhet har jag utförligt berättat om i en höstkrönika för ett par år sedan.

Jag var i fin form det året!

Gustaf Richert

Gammeluffaren 2024

1968 kom jag till Stockholm efter gymnasieskolan i Härnösand. Gjorde värnplikten vid F7 i Luleå. Hade nyligen lett en skogsvandring med värnpliktiga rekryter och kommit in som 2.a på hela regementet.

Att springa med hjälp av en karta var nödvändigt!

Varför jag började jaga efter en karta

Tog in på en sportaffär vid Gullmarsplan.

-Har ni kartor här frågade jag.

-Arne ”Lutte” Holm svarade:(ordförande i Skogsluffarnas OK) ja visst har vi det!

Kom med oss och börja orientera! Träning varje måndag kväll.

Hade ingen aning om hur orientering gick till.

Var dock intresserad av att springa i naturen!

Sprang Lidingöloppet 1974 på tiden 2tim och 12 min. Segrartiden var 1tim. 57 min

Inbjuden till ett arrangemang med Skogsluffarna 10 mila, vid Åkers Styckebruk

Björnes upphämtning efter missen imponerar 10mila i Åkers styckebruk 1969. Jag är nybliven medlem i Skogsluffarna och funktionär vid växlingsfällorna.

I strålkastarskenet med en aura av regn och dimma springer förste löparen in mot 6:e växeln efter långa natten. Ansiktet svettigt och ansträngt och han rusar igenom växlingsfällan. Då hörs speakern:

-det är Skogsluffarnas OK som första lag.

Jag ser och hör vår ordförande Arne Holm och kan inte stå stilla.

Det var Björn Ekblom, förstås.

I eftersnacket efteråt förklarade Björne att han hade sällskap omkring sig mest hela tiden. Men plötsligt fanns där inga andra löpare. Björne var ensam och ingenting stämde. Han lade sig ned på marken, försökte rekapitulera vad han hade gjort sedan förra kontrollen. Fann snart att han hade vridit kompassen 180 grader fel och sprungit en kilometer i motsatt riktning. Nu var det bara att ta upp jakten på de andra.

Och till växeln kommer Björne först

Gissa om jag är imponerad

Under en längre period hade jag nöjet att träna hela 70 talet med Karl-Erik Lennartsson som sprang sista sträckan vid Åkers styckebruk.

Under 70 och 80 talet deltog jag i sammanlagt 13st !0-Mila. Och sprang samtliga sträckor

Olle Öberg

Hur jag kom med i Luffarna

Jag har tidigare berättat att jag började springa orientering i den lilla byn Nordmark norr om Filipstad när jag var 11 år. Där sprang vi på backstreckskarta ritad 1896. Sedan blev det mest höjdhopp, handboll och fotboll under ett antal år. Dock sprang jag lite orientering för Boo IF i några år, men det var bara då och då, när vi inte hade matcher under helgerna.

Så hände det sig att det kom en lapp i brevlådan hemma i Hammarbyhöjden, där man uppmanades att gå med i Skogsluffarna. Till saken hör att jag redan kände till klubben. Min moster hade varit förlovad med den gamle Luffaren Ture Enström och även min pappa kände flera Luffare t ex Törnäs och Olle Djulas.

Året var 1971. Boo IF höll just på att lägga ned sin orienteringsverksamhet och flytta ut till Gustavsberg, som ligger bra långt från Hammarbyhöjden, så jag slog till och anmälde mig till Skogsluffarna. Jag lär ha varit den ende som antog den inviten.

Enligt Karl-Erik Lennartsson blev allting sämre sedan jag kommit med. Resultatmässigt hade han förvisso rätt, men det var kanske inte helt mitt fel? Under de 53 år jag varit med har jag nog hunnit göra mera nytta än rätt många andra? Bland annat cirka 15 år som vice ordförande och 10½ som ordförande samt 9 som tävlingsledare för 10MILA.

Tommy Ljusenius

Olle på Lidingöloppet

Grabbarnas handicaplopp

Jag kom med i Skogsluffarna 1971 och hade ganska hög tro på att jag var en bra orienterare. Det hade jag visat mig vara både i skolan, i scouterna och i lumpen. Den villfarelsen togs dock snabbt ifrån mig. Nu träffade jag ”riktiga orienterare” som både sprang förare och var säkrare orienterare. Den största nesan var dock det första handicaploppet! Ni som var med då vet att kontrollerna bestod av små trekant med tak, som tryckes ned direkt på marken. Det var Kurre Andersson som tillverkat dessa. Eftersom jag var ny och oprövad fick jag en tidig starttid. På den tiden var startdjupet 60 minuter. Övriga seniorer startade betydligt senare än jag, så jag trodde nog att jag skulle nå en bra placering. Döm om min besvikelse, när jag på stumma ben vacklade in bland de sista efter idogt letande efter dessa små ”trehörningar”.

Nåja, jag tyckte visst att det var kul en då? Idén föddes nämligen att jag skulle hitta på motsvarande tävling i min kamratkrets, där flera vara klart sportiga. Då använde vi dock fullstora skärmar och Karl-Erik Lennartsson, som jag då blivit god vän med, lade en ganska lätt bana på 5,5 km. Jag hade varit för snål, när jag satte handicap, så även om jag startade sist så vann jag. Efter fullbordat lopp var det bastu och sillmiddag med öl och nubbe i Brotorp och stämningen blev hög. Då var vi åtta man som sprang.

Här skapades en tradition som nu i vår blir till ett 50-gångsjubileum där temat är precis detsamma, även om banorna blir kortare men svarare och intaget av rusdrycker blivit klart mindre. Av de åtta som var med från början är endast tre i det skicket att vi tar oss fram fritt i skogen. Efter hand har vi fyllt på med nytt folk, varav de flesta är ”riktiga orienterare”. Därför är vi oftast cirka 10 startande. Från början sprang segrarna på under 7 minuter per kilometer. Första året hade jag t ex 36 minuter på 5,5 km. Nu är det sällan någon som klarar av att ta sig under 13 minuter per kilometer och särskilt inte jag som har en trasig fot, ett trasigt öga och dessutom hjärtflimmer. Men kul är det, och så länge jag orkar arrangera och folk orkar ta sig fram i skogen så kör vi! Numera har Gustaf Richert axlat rollen som banläggare. Under många år tidigare skötte Olle Öberg det jobbet med den äran.

Tommy Ljusenius

Så kom jag med i Skogsluffarna och Gamla Skogsluffare

När föreningen Gamla Skogsluffare bildades fyllde jag åtta år och kände inte till någon som orienterade, ja jag kände faktiskt inte ens till att det fanns en sport som hette orientering. Jag hade heller inte någon aning om vilken påverkan orienteringen skulle ha på mitt liv.

Jag kom i kontakt med Skogsluffarna när jag gick i sjunde klass i Årstaskolan genom vår gymnastiklärare Ulla Ekblom. Ulla introducerade orientering för oss och hon höll nybörjarkurs på skolan. Redan samma vår var vi några stycken som var med och tittade på 10-mila, en oförglömlig upplevelse där vi fick se Skogsluffarna komma på 5:e plats.

Jag var mycket aktiv under en 15 års period men när jag bildat familj lyckades vi inte få våra barn intresserade så jag gjorde ett uppehåll. När sedan uppehållet blivit längre än den tid jag varit aktiv fick jag motvilligt inse att jag slutat orientera. Jag har dock fortsatt att vara medlem i alla år och sedan några år tillbaka är jag även medlem i Gamla Skogsluffare. Även om jag inte återupptagit orienterandet i någon större utsträckning är det roligt att vara med på de aktiviteter som ordnas.

Orienteringen har absolut påverkat mitt liv. På väg hem från Jukola-kavlen och Venla loppet 1974 träffade jag Pelle från Järfälla OK. Vi har varit ett par sedan dess och vi firar snart 50-årsjubileum!

Ewa Leffler

Den 22 mars dog Nils-Olof Person.

Han var medlem i Skogsluffarna från slutet av 50-talet eller början av 60-talet. Vi träffades i början på 60-talet då vi båda gick på tekniska gymnasiet vid Thorildsplan. Skolan hade idrottsutbyte med motsvarande skolor i Norrköping och Örebro och vi båda deltog i orienteringslaget, som f.ö. var mycket starkt med flera JSM-deltagare. I början representerade jag min Gotlandsklubb, men 1963 tyckte N-O att jag skulle gå med i Skogsluffarna. Det är jag honom evigt tacksam för.

Efter gymnasiet och lumpen fortsatte N-O sina studier på K T H. Som färdig civilingenjör flyttade han till Västerås och ASEA Atom. Där blev han kvar till 1977 då han flyttade till Figgeholm utanför Oskarshamn. Där arbetade han vid kärnkraftverket. År 1977 gick resan vidare till Finspång där ha bodde kvar till sin bortgång. För ca 10 år sedan var det min tur att värva tillbaka N-O till gamla skogsluffare vilket han uppskattade mycket.

Han sörjes närmast av hustru Bodil och deras tre pojkar, Lasse, Bengt och Anders med familjer. Övriga anhöriga är systemen Eva och storebror Tom, som också var medlem i luffarna i början på 60-talet

Bodil träffade N-O 1967 när han och jag var ute och dansade på BZ med det öppningsbara taket. Under senare år har Bodil o N-O Byggt ut fritidshuset på Resarö som nu blivit stort nog att ta hand om barn och barnbarn. Tyvärr fick han inte se den senaste utbyggnaden färdig, då han var rullstolsbunden sen början på sommaren 2023. Efter orienteringskarriären på 60-talet ägnade han sig mycket åt segling och som ledare i Friluftsförbundet.

N-O skulle fylla 80 år i sommar.

Bengt Pettersson

Ur Gammelluffaren 4/2013 skrivet av Sven Olof Nilsson

Hittade på dagens sätt att växla.

Stafetter och budkavlar är såra att övervaka som arrangör eftersom deltagarna kom i klungor och tävlingsnerverna ligger ytligare än vid individuella tävlingar. Vid budkavlar hade man en ”stafettpinne” som följde laget från start till mål. Möjligheter till fusk och misstag var begränsade. Tävlingsnerverna krävde dock mycket folk för övervakning och administrering. Skogsluffarnas vårstafett ”Luffarkavlen” var synnerligen populär eftersom den kom tidigt på våren när alla var springsugna. Som sekreterare i Skogsluffarna hjälpte jag till med allehanda uppgifter. Märkte dock snart att växlingen mellan delsträckorna var en mycket kritisk punkt.

Växlingen skedde med en dunk i ryggen eller liknande. Som växlingskontrollant var det nästan omöjligt att avgöra om växlingen skedde på ett korrekt sätt. När de tävlande kom i en stor klunga, hände det ofta att det i tumultet var omöjligt att komma fram till lagkompisen. Tävlingsnerverna gjorde också att den efterföljande delsträckslöparen tyckte att kompisen var på väg in till växlingspunkten. Han sprang iväg utan att vänta ... Problemet kunde då vara att kompisen fortfarande var ute på banan och hade missat så många kontroller att han brutit eller kom in efter efterföljande löpare. Hur skulle vi lösa det här problemet?

Jag föreslog att kartorna och angivelserna till efterföljande delsträcka skulle placeras omedelbart före växlingspunkten. Inkommande löpare fick ansvaret att plocka ut korrekt karta och överlämna den vid växlingen. Ingen möjlighet till fusk alltså. Förslaget godtogs. Vi var nervösa och visste inte om de tävlande skulle förstå idén och acceptera den. Allt fungerade perfekt och ingen klagade. Jag lyssnade på eftersnacket id resultatlistan och i omklädningsrummet. Man talade redan om växlingsmetoden ”Skogsluffarmetoden”.

Ur Gammelluffaren 2/2014 skrivet av Omar Magnergård

Ali-Baba ett lystringsrop från Tyrolen.

Vad betyder Ali-Baba som vi sjunger vid våra träffar? Varifrån kommer uttrycket? Detta undrar en Gammelluffare. Redaktionen vänder sig till Birger Andersson, 93 år, och Skogsluffare sedan 1944.

-Ali-Baba är ett lystringsord, säger Birger. Jag blev bekant med det när jag kom med i klubben. Fick då veta att det hängt med sedan Skogsluffarnas start 1934.

I del 1 av Sven Gärderuds förträffliga tre utgåvor av klubbens historia berättas att Ali-Baba förekom i filmen ”På fjället i sol”.

Filmen handlade om människorna i Tyrolens alper och om utförsåkning såväl på dagen som i fackelsken. Lystringsropet Ali-Baba skulle låta som ett eko mellan alptopparna.

Gösta Zetterqvist, ”Gösse Pralen”, vice ordförande i klubbens första styrelse, snappade upp uttrycket. Sång och spex, glada melodier och goda röster har alltid hört luffarlivet till. Ali-Baba var lystringsordet som användes under de uppskattade sportbaler på Nackanäs värdshus som grundarna ordnade första åren. Där sjöngs:

”Vi äro skogsluffare med liv och med lust
i skog och mark tar vi gärna en dust
med våra skogsluffarbröder från andra håll
och hittar till varje kontroll.
När sen till målet vi kommit till slut
vi stämmer in i vår egen salut
Dri hållidri hhollidej – tjo hej”

Roland Friberg – ”Paddock” – och ”Migge” Midgård gjorde ”Ett gäng av glada boys” på melodin Marching along together. Andra versen lyder:

”Var ni än ser vår skara
var ni ser nåt rött, vitt, blått
ska vi dock alltid vara
Luffare i vått och torrt
en samling av musketörer
fast vi är fler än tre
gäller samma valspråk här
som förr det gjorde där
samma enkla regel som i Portos lilla här
var än ni hör vår visa
hör ni ock vårt Ali-Baba”

Ena annan glädjespridare var Nisse Andrée, alias ”Nisse Rövarn”. Det var han som myntade ”En gång Luffare, alltid Luffare”. Orienterarvalsen – ”Skuggorna vika från vildmarkens land” osv – skrevs av Gösta Wijkman i Stockholms OK. ”Paddock” och Åke Zetterqvist sjöng den när de inför 10Mila 1949 var gäster hos Sigge Furst i Frukostklubben i radion.

Gammelluffarnas jullunch den 14 december

Den traditionella jullunchen gick av stapeln på Hartwickska Huset. Vår klubbmästare Ina hade valt ut en god och välfylld jultallrik som verkligen uppskattades. Lunchen avslutades med kaffe med olika sorters choklad.

Traditionsenligt inleddes lunchen med bål och cider och tipspromenad. Tipspromenaden finns i sin helhet på sid 14. Göran hade valt ut kluriga frågor om Skogsluffarnas historia. Som sagt, kluriga! Ina trodde inte att hon skulle ha många rätt, men det var hon som klarade frågorna bäst och vann.

Stämningen var hög! Det blev både snapsvisor och orienterarsånger och styrelsens sång, allt till Tommys ackompanjemang på gitarr.

Kerstin Magnusson/text och bilder

Ina, klubbmästare och vinnare i tipspromenaden

Hasse och Ulf

Samling kring Tommy

Monica och Olle

Samling kring Lilian med kassan och bålen

Tomas och Eva Bruce går tipsrundan

Björn och Stene i djup diskussion

Gustaf och Ulla funderar på svar

Margot, Lasse och Janne likaså

Skogsluffarkunskap (1934 - 2008)

- Fråga 1. Hur många var de unga orienteringsentusiaster som bildade Skogsluffarna OK den 22 april 1934?
1. 12 X. 15 2. 18
- Fråga 2. Vem var Skogsluffarnas OK's första DM-segrare?
1. Arne Karlsson X. Göran Andréé 2. Folke Franzon
- Fråga 3. Hur många medlemmar hade Skogsluffarnas OK som mest under de första 75 åren?
1. 278 X. 313 2. 347
- Fråga 4. DM-kavlen 1971 vanns av Skogsluffarna med laget Björn Ekblom-Bertil Lidén- Leif Magnusson, men vilka var DM-kavlevinnarna 1963?
1. Gunnar Blomberg - Bo Ågren - Björn Ekblom
X. Björn Ekblom-Anders Strömberg-Bo Ågren
2. Anders Strömberg-Tony Millbrant-Björn Ekblom
- Fråga 5. Vilket år startade Café Brotorp?
1. 1989 X. 1991 2. 1994
- Fråga 6. Vilket var Skogsluffarnas första DM-arrangemang?
1. Dag DM 1946 X. Budkavle DM 1946 2. Natt DM 1948
- Fråga 7. Vem var Skogsluffarnas förste landslagsman i orientering?
1. Folke Franzon X. Bertil "Runhällen" Eriksson 2. Kurt Andersson
- Fråga 8. Hur många personer har Skogsluffarnas OK haft som ordförande under de första 75 åren (1934-2008)?
1. 16 X. 18 2. 23
- Fråga 9. Vilket år startade onsdagsligan, som året efter döptes om till Luffarligan?
1. 1978 X. 1980 2. 1983
- Fråga 10. Hur många har kvalificerat sig för Luffarnubben ELIT1 under de första 75 åren?
1. 38 X. 41 2. 46
- Fråga 11. Skogsluffarnas arrangemang Natt DM utsågs av Stockholms Orienteringsförbund till "årets arrangemang" Vilket år?
1. 2000 X. 2003 2. 200
- Fråga 12. Hur många Skogsluffare hade inträtt som medlemmar i Skogskarlarnas Klubb 2008?
1. 43 X. 48 2. 52

Rätta svar: X X X 1 2 2 1 1 2 2 X X

Verksamhetsberättelse för Gamla Skogsluffare 2023

Styrelse

Ordförande Tommy Ljusenius

Vice ordförande Ulf Ranhed

Sekreterare Leif Magnusson

Kassör Lilian Ireby

Klubbmästare Ina Widegren

Verksamhet

Gamla Skogsluffare hade vid årets slut 46 medlemmar.

Årsmötet hölls den 15 mars 2023 i Hartwickska huset med 14 medlemmar närvarande. Ny styrelse valdes enligt ovan. Till revisorer omvaldes Torsten Jansson och Lennart Spetz. Vid mötet togs beslut om årsavgift på 300 kr för 2024.

Den 18 april besökte vi det nya Spårvägmuseet i Norra Djurgårdsstaden. 15 deltagare fick en mycket intressant guidning genom museet. Besöket avslutades med en kort tur runt det nya Gasverksområdet med guidning av Kerstin och Leif, följt av en god lunch på restaurang OCRA.

Den 24 maj besökte 13 gammelluffare nationalparken Ängsö, arrangerat av Tommy. Vi reste med Waxholmsbåt och fick en guidad rundvandring runt hagar och orkidéängar.

70-iaden genomfördes i Brotorp den 15 juni. Den traditionella lunchen med sill och rostbiff på meny avåts inomhus, detta år pga värmen utomhus! 23 medlemmar, varav fyra jubilarer, och ett par medföljande deltog. Den traditionella tipspromenaden hade kluriga historieförfrågor sammanställda av Tommy.

Vi hade en höstträff den 5 oktober där 18 gammelluffare bjöds på ett föredrag av Elin Ekblom som talade om "Hur främjar vi hälsan på äldre dagar", följt av en diskussion.

Den traditionella jullunchen hölls den 14 december på Hartwickska huset med 30 anmälda deltagare. Det bjöds en god och välfylld jultallrik och hög och gemytlig stämning. Traditionsenligt uppträdde styrelsen med sång under ledning av Tommy med gitarr. Görans tipsrunda vanns av Ina.

Gustaf Richert och Tommy Ljusenius var banläggare för två tävlingar i Luffarligan under hösten med ett stort antal deltagare. Vi var ett gäng Gamla Skogsluffare som var med och arrangerade båda tävlingarna, inte minst Ina som skötte datorn. Tävlingarna gav ett stort tillskott till föreningens kassa. Gammelluffaren utkom med 2 nummer under 2023, lagom till 70-iaden resp jullunchen.

Tävlingsverksamheten under året har varit sparsam. Vi blir allt äldre!

Funderingar kring Gamla Skogsluffare

Jag vill inte påstå att jag ligger vaken om nätterna, men visst funderar jag en del över Gamla Skogsluffare och vår framtid som förening. När jag gick med för ett antal år sedan blomstrade föreningen fortfarande. När jag gick i pension kom jag förstås att börja springa Luffarligan. Där kunde jag snart se att Gamla Luffare var en direkt ”stormakt”. Vi kunde mönstra ett 15-tal löpare onsdag efter onsdag. I gänget återfanns då stora personligheter som Sven Gärderud, Omar Magnergård och Reine Borgström. Dessa har ju nu lämnat oss för gott sörjda och saknade. Men även bland de levandes skara är det ett antal som av fysiska skäl fått lova att kasta in handduken. Det gör att vi som nu regelmässigt deltar nästan kan betraktas som en ”folkspilla” och inte en ”stormakt”. Luffarligan som den kontinuerliga träffpunkten har spelat ut sin betydelse.

Vi har förvisso lyckats välkomna Uffe Malmberg till vårt gäng, men för övrigt går det trögt med rekryteringen. Undertecknad har vid upprepade tillfällen försökt att intressera Skogsluffare som både kommit upp i åren och varit med länge men skändligen misslyckats. Vid det senaste årsmötet lyckades vi heller inte få en komplett styrelse, som kan jobba med verksamheten. Ansvar landar på ett ringa fåtal. Våra arrangemang utnyttjas av ett litet gäng entusiaster, som ofta är mycket positiva till det vi gör. Det är dock totalt sett en krympande skara, eftersom vi efter hand blir äldre och drabbas av allehanda krämpor. Samtidigt är som sagt nyrekryteringen svag. Nu firar vi 60 år, och det är trevligt! Frågor jag ställer mig är dock: Har vi någon framtid och hur ser den i så fall ut? När jag blev ordförande för ett par år sedan ordnade vi en ”brainstorming” i Brotorp som var hyfsat välbesökt och där ett antal idéer kläcktes. I styrelsen har vi kikat på förslagen och försökt oss på olika aktiviteter. Dessa har oftast varit omtyckta, men lika fullt har inte antalet deltagare ökat utan tvärt om. Inte heller har några initiativ tagits från medlemmar utanför styrelsen. Så frågan blir till sist: Vad gör vi? Vill vi finnas kvar och trivas tillsammans krävs både ett ökat engagemang och en ökad rekrytering! Är det något som vi tror oss kunna åstadkomma? Annars är jag rädd för att vi kommer att föra en tynande tillvaro.

Tommy Ljusenius ordförande